

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 351/2012-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. septembra 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., zastúpenej A. spol. s r. o., vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici pod sp. zn. 14 Co 129/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti A., s. r. o., **o d m i e t a** pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola faxom 17. júla 2012 a poštou 19. júla 2012 doručená sťažnosť spoločnosti A., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v konaní vedenom Krajským súdom v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) pod sp. zn. 14 Co 129/2011. Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 18. júla 2012.

Zo sťažnosti a z pripojených listinných dôkazov vyplýva, že rozsudkom Okresného súdu Brezno (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 99/2005-645 z 9. novembra 2010 bolo vyhovené žalobe žalobkyne P., s. r. o., proti žalovanej M. K. (právnej predchodkyňi sťažovateľky) o určenie neplatnosti dvoch zmlúv o zriadení záložného práva k nehnuteľnostiam zo 14. januára 2005, resp. o určenie, že na označených nehnuteľnostiach záložné právo neviazne. V rámci odvolacieho konania uznesením krajského súdu sp. zn. 14 Co 129/2011 z 15. mája 2012 (uznesenie bolo vyhlásené na odvolacom pojednávaní a je súčasťou zápisnice o odvolacom pojednávaní) bolo rozhodnuté, že na doplnenie odvolania zo 14. mája 2012 podaného M. K. sa neprihliada. Napokon rozsudkom krajského súdu č. k. 14 Co 129/2011-715 z 15. mája 2012 v spojení s opravným uznesením krajského súdu č. k. 14 Co 129/2011-817 zo 16. mája 2012 bol rozsudok okresného súdu potvrdený.

Sťažovateľka zastáva názor, že krajský súd jej svojím uvedeným postupom a arbitrárnymi rozhodnutiami odňal právo na súdnu ochranu tým, že neprihliadol na ďalšie doplnenie dôvodov odvolania proti rozsudku okresného súdu a na predloženie nových dôkazov s návrhom na ich vykonanie, pričom takýto postup buď nijako neodôvodnil, alebo odôvodnil nedostatočne. Súčasne krajský súd konal a rozhodoval o takej časti predmetu konania, vo vzťahu voči ktorej nebol na konanie miestne príslušný. Tým je dané zároveň aj to, že o časti predmetu konania nekonali a nerozhodovali zákonní sudcovia (a to ani na okresnom súde, ale ani na krajskom súde). Spor sa totiž týkal nehnuteľností, ktoré sa nachádzajú v obvode Okresného súdu Ružomberok.

Z uznesenia krajského súdu č. k. 14 Co 129/2011-715 z 15. mája 2012, ktorým bol potvrdený rozsudok okresného súdu, vyplýva vo vzťahu voči už označeným námietkam sťažovateľky, že namietaná miestna nepríslušnosť okresného súdu je neopodstatnená. V spore bolo totiž základnou otázkou posúdenie platnosti zmlúv o zriadení záložných práv k nehnuteľnostiam, čo znamená, že týmito zmluvami nedošlo k prevodu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Zároveň to znamená, že predmet konania sa priamo nedotýkal vzniku, zmeny či zániku vlastníckych práv k nehnuteľnostiam [§ 88 ods. 1 písm. h) Občianskeho súdneho poriadku]. Na dopĺňujúce odvolacie námietky uvedené v doplnení odôvodnenia odvolania zo 14. mája 2012 (zaujatosť sudcu okresného súdu a prekvapivosť jeho

rozhodnutia) nebolo možné prihliadnúť, pretože tieto dôvody odvolania boli uplatnené až po uplynutí lehoty na podanie odvolania (§ 204 ods. 1 a § 205 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku), hoci boli známe už predtým.

Sťažovateľka navrhuje vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy v konaní vedenom krajským súdom pod sp. zn. 14 Co 129/2011 s tým, aby boli uznesenie, ako aj rozsudok krajského súdu z 15. mája 2012 v spojení s opravným uznesením zo 16. mája 2012 zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka nepodala dovolanie proti rozsudku krajského súdu č. k. 14 Co 129/2011-715 z 15. mája 2012.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Rozhodujúcimi námietkami a jadrom sťažnosti sú tvrdenia, podľa ktorých vo veci nekonali zákonní sudcovia, a to tak na okresnom súde, ako aj na krajskom súde pre nedostatok miestnej príslušnosti, ako aj námietka, podľa ktorej uznesením krajského súdu vydaným na odvolacom pojednávaní, ktorým tento rozhodol, že neprihliadne na doplňujúce dôvody odvolania zo 14. mája 2012, došlo k odňatiu práva na súdnu ochranu.

Sťažnosť treba považovať za neprípustnú.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sa účastníkovi konania postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak rozhodoval vylúčený sudca, alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

„Realizáciu základného práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivé súdne konanie) podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy v dovolacom konaní umožňuje predovšetkým ustanovenie § 237 Občianskeho súdneho poriadku. Práve preto jednotlivé dôvody prípustnosti dovolania uvedené v § 237 Občianskeho súdneho poriadku treba vykladať tak, aby ich prostredníctvom bola poskytnutá plná ochrana už uvedeným článkom ústavy. Z toho

vyplýva, že súd treba považovať za nesprávne obsadený aj vtedy, ak nekoná zákonný sudca, resp. zákonní sudcovia. Reštriktívny výklad, ktorý neposkytuje ochranu základnému právu na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy v dovolacom konaní, nie je ústavne akceptovateľný.“ (II. ÚS 136/08 z 5. novembra 2008).

Námietka sťažovateľky, podľa ktorej došlo k odňatiu práva na súdnu ochranu tým, že krajský súd neprihliadol na doplnenie dôvodov odvolania zo 14. mája 2012, vo svojej podstate znamená, že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku.

Ďalšia námietka sťažovateľky, podľa ktorej vo veci nekonali miestne príslušné všeobecné súdy, a tým ani zákonní sudcovia, vo svojej podstate (s prihliadnutím na už citovanú judikatúru ústavného súdu) znamená, že konajúce súdy neboli správne obsadené v zmysle § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku.

Možno konštatovať, že sťažovateľka nevyužila možnosť podať proti rozsudku krajského súdu dovolanie, čím je zároveň dané, že nevyčerpala účinný mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu označených práv poskytuje, a na ktorého použitie bola v zmysle § 237 Občianskeho súdneho poriadku oprávnená.

Sťažovateľka ani len netvrdila (tým menej preukazovala), že dovolanie nepodala z dôvodov hodných osobitného zreteľa. Preto ani neprichádzal do úvahy prípadný postup ústavného súdu v intenciách § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. septembra 2012